

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

15 OCTOBER 1935

No. 20

40e JAARGANG

»Het geluk is een lachend oogenblik; het bewustzijn goed gehandeld te hebben een tevreden eeuwigheid.«

Een gezicht op den schoonen Laterdaagschen Tempel op het eiland Oahu, Hawaii. Het was op dit eiland, dat President Heber J. Grant op 30 Juni 1935 de eerste stake der Kerk buiten het Noord-Amerikaansche vasteland organiseerde. (Zie De Ster van 1 Augustus 1935, blz. 252).

UITTREKSEL UIT EEN TOESPRAAK

door president Anthony W. Ivins gedurende de algemeene vergadering voor de Priesterschap, gehouden in den Tabernakel te Salt Lake City, op Zaterdagavond 7 April 1934.

Terwijl ik hier zat, dacht ik aan mijn levensloop, aan mijn ondervindingen en aan den indruk, door deze ondervindingen op mijn ziel gemaakt.

Ik was 13 jaar oud, toen ik tot ouderling in de Kerk verordeneerd werd. Ik kan nimmer den ernstigen indruk vergeten, die de verantwoordelijkheid, welke toen mijn deel werd, op mijn geest maakte... Ik moest leven, ik moest spreken en handelen als een lid der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Die indruk heeft mij nimmer verlaten.

Toen ik ouder werd en andere verantwoordelijkheden mijn deel werden, keerde die eerste diepe indruk steeds tot mij weder. Wanneer ik geroepen werd, een verantwoordelijke plaats te bekleeden, gevoelde ik, dat mijn verplichting jegens de Kerk grooter en grooter en jegens mijzelf minder en minder werd. Gedurende mijn jeugd was ik onder menschen die niet de helft der godsdienstige opleiding hadden, die wij hebben genoten, maar zij waren goede menschen, vrome menschen, zij die leden der Kerk waren en zij die geen leden der Kerk waren, menschen voor wie de godsdienst bijna geheel vreemd was. Ik zag hen dronken, ik hoorde hen vloeken. Ik dacht bij mijzelf: ik moet die dingen niet doen, als ik gelukkig wil zijn, als ik met gepastheid de Kerk wil vertegenwoordigen, waarvan ik een lid ben. Ik moet beter leven dan zij. Ik dacht, dat de Heere menschen lief heeft die gelukkig zijn, dat Hij wil dat wij allen gelukkig zullen zijn, en ik wist dat tijdelijk, vergankelijk vermaak tenslotte niemand geluk brengt, want ik zag die zelfde menschen met gewetenswroeging, nadat zij die eenvoudige wetten hadden overtreden, die, naar het mij toescheen, door een ieder verstaan moesten worden.

Ik ging de Kerk, waarvan ik lid was, liefhebben. Ik zag, dat zij de volmaaktste organisatie in de wereld was, wat ook het geval moet zijn, omdat zij de organisatie is die God, onze Vader, ons gegeven heeft. Ik zag dat zij de grootste maatschappelijke organisatie in de wereld was, omdat zij mannen en vrouwen van verschillende naties, mannen en vrouwen, die verschillende talen spreken, te zamen bracht en tot een gelukkige gemeenschap van broeders en zusters maakt. Ik beminde de Kerk, omdat zij mij, door de leeringen die zij onderwees, tot een beter leven, een eerlijk leven leidde. Ik kon niet liegen en verwachten te slagen. Ik kon hetgeen aan een ander behoorde niet nemen en daarop als mijn eigendom aanspraak maken, want ik wist dat ik dan verkeerd zou doen... Ik heb nimmer om weelde gevraagd, ik vroeg den Heere nimmer mij een cent te geven, maar ik vroeg Hem mij met voldoende verstand te zegenen, om het zelf te verkrijgen en op een

eerlijke manier. Nooit heb ik door middel van eenig spel, waaraan kansen verbonden waren, een cent gewonnen of verloren. Nimmer heb ik tot heden een aandeel van een maatschappij voor winst verkocht. Ik had wat eigendommen verkregen. Ik verkocht alles en maakte mij gereed voor de eerste zending naar Mexico, in 1875, zeer lang geleden. Ik vertel u dat nu, omdat ik het feit besef, dat ik ver boven den ouderdom ben, den mensch gezet. Ik zal u misschien nimmer in deze hoedanigheid weerzien. Ik weet het niet. Ik hoop het, maar als dat niet het geval is, dan berust ik in den wil des Heeren. Ik ben niet blind voor het feit, dat ik den invloed van het vermeerderen der jaren gevoel.

Ik verkocht alles wat ik had, rustte mijzelf uit en vertrok met twee zadelpaarden en een pakpaard om negen maanden in het zadel door te brengen. Nimmer sliep ik des nachts in een bed, dat ik niet op een paard meegebracht had. Ik keerde van die zending terug en ging wederom werken; en toen ik wederom wat middelen bijeen had, werd ik wederom geroepen naar dat land terug te gaan. Ik wilde een boerderij hebben. Ik wilde iets hebben, waarop ik vertrouwen kon en waardoor ik, door daaraan met mijn handen te arbeiden, de benodigdheden des levens voor mijn gezin verkrijgen kon. Ik slaagde daarin en verkocht alles wederom, om mij uit te rusten voor een andere zending naar Mexico. Ik keerde van die zending terug en begon wederom te arbeiden. Ik werd in mijn arbeid gezegend. Ik wilde iets met mijn eigen handen verkrijgen. Soms waren er mannen, een aantal mannen, die met mij werkten en ik betaalde hen voor hunne diensten; maar nimmer schenen zij mij huurlingen toe, zij waren slechts mannen met wie ik werkte, mannen die ik lief had, en als ik nu aan hen denk, dan ben ik zeer aangedaan.

Wederom verzamelde ik wat, weer waren mijn vooruitzichten op financieel gebied goed. Nogmaals vroeg het Presidentschap mij naar Mexico te gaan. Wij deden toen de dingen niet, zooals wij die nu doen. Ik verkocht alles wat ik had, duizenden stuks vee voor minder dan de helft van wat ik daarvoor betaald had. Ik wilde niets van mij achter laten. Ik ging over de brug en vernietigde die achter mij, en ging wederom in dat land met een gezin van twaalf personen, met inbegrip van de hulp, die wij verplicht waren te nemen, en dan drie andere mannen, om met wagens en wat vee over land te gaan. Niemand hielp mij om mijne onkosten te betalen. Ik betaalde die zelf en was verheugd dat te doen. Ik bleef daar weder dertien jaar. Mijn eigendommen vermeerderden. Toen ik naar Salt Lake terug geroepen werd, deed ik juist hetgeen ik deed, toen ik ging. Ik verkocht alles wat ik daar had. Ik wilde niets achter laten, waarover ik mij zou bekommeren. De broederen hadden geen geld om mij te betalen, maar zij gaven mij hun schuldbekentenissen. Toen kwam de Mexicaansche revolutie. Het volk werd gedurende één dag uit de

nederzettingen verdreven, in vele gevallen zonder gelegenheid om hunne werkkleeren voor anderen te verwisselen.

Zij hadden mijn eigendommen gekocht, ik kon hun niet vragen ze te betalen. Ik was in het bezit van hun schuldbekentenissen, die waren wettig. Ik ging zitten en schreef op die schuldbekentenissen, die een waarde hadden van meer dan \$ 60,000 in goud: „Geheel voldaan”, en zond die toen terug naar de mannen, die de schuldenaars waren.

Dat is steeds mijn manier van handelen geweest. Ik ben altijd gelukkiger geweest, wanneer ik iets gaf, dan wanneer ik iets ontving.

Gij zult misschien benieuwd zijn, waarom ik op deze manier over deze dingen spreek. Er zijn heden invloeden in de Kerk, die bestuurd worden door Lucifer, den zoon des dagersaads, van wien Jezus zeide, dat Hij hem als een bliksem uit den hemel zag vallen, ter aarde nedergeworpen met hen, die hem volgden. Hij matigde zich heerschappij daar over aan en is dat van dien tijd af tot op heden (enkele tijdperken uitgezonderd), blijven doen. Hij is nu werkzaam en tracht de grondvesten der Kerk te doen schudden en verspreidt onder het volk het gerucht, dat het Presidentschap der Kerk in weelde leeft, dat zij de inkomsten der Kerk voor zichzelf gebruiken, in comfort leven, terwijl velen hunner broederen en zusteren in groote behoefte verkeerden. Niets kan verder van de waarheid verwijderd zijn. Ik veronderstel, dat een reden, waarom zij denken dat alle presidenten der Kerk rijk waren, is wegens het feit, dat zij allen arm gestorven zijn, want dat is de waarheid

Mijne broederen, er is nimmer een man geweest, die sedert hare organisatie als president over deze Kerk presideerde, aan wien de Kerk zoo weinig betaald heeft als zij aan president Heber J. Grant betaalt. Onze boeken worden juist zoo nauwkeurig bijgehouden als de boeken van een bank. Hij woont niet in een paleis; hij woont in een nederige woning, een woning, die velen van die klagende leden der Kerk — niet velen hunner zijn echter leden der Kerk, maar menschen die leden geweest zijn, en de rest van hen moest geen leden zijn — als niet goed genoeg voor zichzelf zouden beschouwen. Die woning is zijn eigendom en met zijn eigen geld betaald.

Iemand vroeg mij onlangs, of het waar was dat de Kerk \$ 200,000 had afgestaan aan president Grant, toen hij president werd, zoodat hij zijne schulden kon betalen en niet door zijn eigen zaken lastig gevallen zou worden, maar zijn geheele aandacht aan de aangelegenheden der Kerk kon wijden. Mijn antwoord daarop was, dat de Kerk geen cent aan president Grant geschonken heeft, toen hij president der Kerk werd, noch is dat sedertdien het geval geweest.

President Grant heeft de Kerk nimmer om geld gevraagd. President Grant is de nauwgezetste betaler van een tiende van iederen dollar, dien hij ontvangt, die ik ooit gekend heb.

President Grant geeft meer in verhouding tot zijn inkomen voor arme menschen, om menschen te helpen die behoeftig zijn, om werkzaamheden voor hen te vinden en hen op andere manieren te helpen, dan eenig andere man in de Kerk.

Ik wil, dat mijne broederen deze dingen zullen verstaan, want zij zijn waar

Ik heb de autoriteiten der Kerk allen gekend, mijne broederen. Ik was intiem bekend met president Young, ik heb voor hem gewerkt, ik ben in zijn woning geweest. Ik was niet zoo intiem bekend met John Taylor en evenmin met Lorenzo Snow, maar ik was bekend met Wilford Woodruff, die John Taylor opvolgde. Ik was met hunne financiën op de hoogte. Er was er niet één onder hen, die geen nederig man was in gewone omstandigheden. Hetzelfde is op president Smith van toepassing

Ik zeg deze dingen wegens de onware, niet te rechtvaardigen geruchten, waarop ik gewezen heb.

(Utah-Nederlander, 4 Oct. 1934.)

VERSLAG DER UTRECHTSCHER CONFERENTIE, gehouden op 21 en 22 September 1935

Zaterdagavond 8 uur. Onder groote belangstelling werd dien avond een lezing met lichtbeelden gehouden door Ouderling J. J. v. Langeveld, districts-president van het Rotterdamsch district, over „De Geest van Tempelbouw”, welke lezing zeer interessant en leerzaam was en waarbij 92 leden en 30 bezoekers aanwezig waren.

Zondagmorgen 10 uur. Deze eerste Zondagvergadering werd onder leiding van den Utrechtschen districts-president, Ouderling A. W. Miller, aangevangen met het gezamenlijk zingen van lied no. 185: „Dag van rust”, waarna Br. G. A. Tellenkamp-Booland, 1e raadg. in het Amsterdamsche gemeentepresidentschap, opende met gebed. Lied no. 63: „Hoort naar des profeten stem” werd daarna gezongen. Na een kort welkomstwoord van Ouderling Miller, spraken achtereenvolgens Ouderling G. H. Bingham, gemeentepresident te Almelo, Ouderling L. R. de Korver, werkzaam te Arnhem en Br. B. v. d. Hazel, 1e raadgever in het Utrechtsche gemeentepresidentschap, die er respectievelijk den nadruk op legden, hoe lijnrecht de beginselen der wereld, waarbij zelfzucht en naijver op den voorgrond treden, staan tegenover de leeringen van het Evangelie, welke er op gebaseerd zijn, den mensch de verkeerde eigenschappen van zelfzucht te doen overwinnen. — Ons leven en onze moeilijkheden zijn niets in vergelijking met die van Christus, Die niets dan goed deed en voor Wien zelf geen plaats was. Wanneer iemand een anderen godsdienst aanneemt, omdat hij denkt, hiermede zijn moeilijkheden te kunnen overwinnen, is het

waarschijnlijk meer het geld dan wel de godsdienst, door hem gevolgd. — Uit feiten is komen vast te staan, dat de Heiligen der Laatste Dagen er nimmer op uit zijn geweest, zichzelf te bevoordeelen, doch voor anderen dienstbaar te zijn. Het is voor een ieder noodig, het ware Evangelie te zoeken en door het nakomen van de geboden zullen wij een leven kunnen leiden, zooals dat van ons verlangd wordt. Nadat als tusschenlied no. 173: „Hope van Israël” was gezongen, voerden Ouderling C. H. Esperson, districtspresident te Groningen en Ouderling J. Landward, districtpresident te Amsterdam, het woord. Er zijn in het Oude en Nieuwe Testament, aldus de eerste spreker, feiten ten over, waardoor wordt aangetoond, dat, wil men in God's naam handelen, men ook goddelijk daartoe aangesteld moet zijn. Feiten als van een Uzza en een Miriam zijn het bewijs, dat op het handelen tegen den raad der door God gevolmachtigden in zekerlijk de straf niet zal uitblijven. Ook niemand heeft het recht, het Bijbelwoord naar eigen inzichten te veranderen.

De gewoonte der Joden in vroeger dagen was, dat wanneer zij naar de synagoge gingen, zij de namen hunner vijanden aan de zolen hunner sandalen schreven, welke dan bij het loopen in het zand werden begraven, zoodat zij met een reinen geest tot God konden gaan. Deze gewoonte, alsmede I Korinthe 13 leeren ons, wat de ware liefde jegens onze naasten is.

Uit het verslag van het Utrechtsche district over het laatste halfjaar blijkt, dat er twee broeders in het Aaronische priesterschap zijn opgenomen, en er twee kinderen zijn ingezegend. De Arnheemsche gemeente verheugt zich in het bezit van een nieuwe zaal, welke met medewerking van leden en zendingen een prachtig aanzien heeft verkregen. In het district zijn 8 reizende zendingen werkzaam en in bijna alle gemeenten is goede voortgang te constateeren.

Nadat de autoriteiten van Kerk en zending ter ondersteuning aan de aanwezigenden werden voorgesteld, werd tot slot gezongen lied no. 151: „Leid mij tot U”, waarna Br. J. Roelofs Sr. van Delft dankzegging uitsprak.

Zondagmiddag 12.15 uur. In een gehouden doopdienst werden door Ouderling H. B. Watkins drie kinderen gedoopt.

Zondagmiddag 3 uur. Deze vergadering werd aangevangen met het zingen van lied no. 6: „Vast als een rotssteen”; Br. D. v. Valkenburg uit Woerdenschverlaat bad. Nadat lied no. 20 als avondmaalslied was gezongen, gaf Zr. Maria La Maitre een verklaring over het Avondmaal, waarna dit aan de leden der Kerk werd bediend. De drie gedoopte kinderen werden ingezegend, waarna achtereenvolgens Ouderling H. Winkel, werkzaam te Groningen, Zr. G. v. d. Lienden van Almelo, Zr. H. F. Lyon, cons. raadvrouw der vrouwenorganisaties in de Zending, Zr. E. Winkel, werkzaam te Groningen en Zr. B. v. d. Hazel van Utrecht spraken over hun getuigenis van het Evangelie. Door

Ouderlingen J. Dieu Jr. en A. E. Bingham werd een duet gezongen, waarna aan alle aanwezigen gelegenheid tot getuigenisgeven werd geschonken, waarvan werd gebruik gemaakt door 6 leden van Utrecht, 6 van Amsterdam, 1 van den Haag, 1 van Delft, 1 van Rotterdam, 1 van Arnhem, 1 van Apeldoorn en 2 zendelingen, totaal 19 personen. Als slotlied werd gezongen lied no. 26: „O, mijn Vader“; Br. W. van Bree van Utrecht dankte.

Zondagavond 7 uur. Lied no. 67: „Wij danken U, Heer, voor profeten“ werd gezongen, terwijl door Br. J. Belt Jr. van Leiden werd gebeden. Vervolgens zong men lied no. 65: „Eert den profeet“, waarna na een korte inleiding van Ouderling Miller Ouderling N. W. Kooyman, gemeentepresident van Apeldoorn, als eerste spreker het woord voerde en uiteenzette, dat in het Nieuwe Testament te vinden is, dat Christus' Kerk op de rots van openbaring moest zijn gegrondvest en er eveneens gemeenten zouden worden georganiseerd. Hijzelf riep apostelen, zeventigers, evangelisten, leeraars en gaf hun het gebod om uit te gaan en het evangelie te verkondigen. De Kerk van Christus was een volmaakt georganiseerde instelling en dient dit ook immer te zijn, wil ze door God erkend worden.

Ouderling C. de Jong, gemeentepresident van Arnhem, verklaarde zeer duidelijk, dat vele der oude profetieën heden in vervulling gaan. De menschen zoeken allen leiders waarvan zij verwachten, dat zij de wereld in een beteren toestand zullen brengen, doch niettegenstaande dit alles gaat men steeds harder achteruit en zal dat blijven doen, wanneer men God's macht en hulp veronachtzaamt. De bijbel is de sleutel, die alles opent en de slechte toestand, waarin de wereld thans verkeert, is veroorzaakt door de ongehoorzaamheid aan de woorden van de oude profeten. Jesaja 24: 1—6 en Amos 8: 11 vinden thans hun vervulling. Een meisjesdubbeltrio van Amsterdam zong een lied. Ouderling J. J. van Langeveld, districts-president van Rotterdam, bracht naar voren, dat men onbevooroordeeld het Evangelie moet onderzoeken, want iemand, die bevooroordeeld is, zal nimmer kunnen zien, ook al zijn zijn oogen geopend. Indien men niet in openbaringen gelooft, zal men ze ook nimmer in vervulling zien gaan. Johannes de Openbaarder was een dergenen, die de herstelling van het Evangelie voorzag en dit ook bekend maakte. De engel, waarvan hij sprak, heeft gevlogen en zijn boodschap aan de aarde afgeleverd. Joseph Smith heeft in 1827 de gouden platen ontvangen en hij is het instrument in God's handen geweest tot weder-herstelling van alle dingen, die voor de zaligheid des menschen van groot belang zijn.

Nadat door ouderling J. Dieu Jr. een solo ten gehore was gebracht, hoorde men van President T. E. Lyon. Spreker zeide ons, dat op de vraag, wat het Evangelie is, het woordenboek ons het antwoord geeft, dat het ontwijfelbare waarheid is. Wanneer

wij dus het evangelie ontvangen, ontvangen wij een paarl van onschatbare waarde. Het woord van de apostelen geeft ons te kennen, dat het evangelie niet alleen iets geestelijks is, maar ook te doen heeft met ons dagelijksch en practisch leven.

Het evangelie behelst niet alleen geloof, bekeering, maar ook zalven van zieken, opnemen van mannen in het priesterschap, tempelwerk, verzegelingswerk. Het is geen zondagsjasje, dat slechts eenmaal per week wordt gedragen, doch iets, wat voor 7 dagen in de week geldt. Christus' vermaningen dienen wij ter harte te nemen. Zijn antwoord aan den rijken jongeling en Zijn voorbeeld van den barmhartigen Samaritaan leeren ons b.v. onze juiste houding jegens onze medemenschen. Hij zeide ook eenmaal: „Ga henen en zondig niet meer”. Het evangelie behelst dus ook een volkomen bekeering en het niet weder vervallen in de oude sleur. Het Evangelie is een kracht Gods tot zaligheid, en die dit begrijpt, zal niet zeggen, dat het te zwaar is, doch dat het vreugde brengt.

Als slotlied werd gezongen lied no. 48: „De Geest Gods”, waarna Br. J. Roozmond van Amsterdam dankzegging uitsprak.

Alle vergaderingen dezer conferentie waren druk bezocht, hetgeen blijkt uit het feit, dat de totale opkomst in vergelijking met die der laatste conferentie in Maart '35 212 meer was.

PRIESTERSCHAPSLESSEN VOOR NOVEMBER 1935

Eerste avond: Gebed, enz. Hoofdstuk XV: „De Sleutelen der Vergadering”. *Herstelling van het Evangelie*, blz. 80-84.

Tweede avond: Gebed, enz. Twee toespraken over:

1. „Dienstbetoon in de Kerk” (Zie *De Ster* van 1 October 1935, blz. 315-316).
2. „De Hernieuwing der Aarde” (Zie *Artikelen des Geloofs*, blz. 304-309).

Derde avond: Gebed, enz. Hoofdstuk XVI: „De Vaderen en de Kinderen”. *Herstelling van het Evangelie*, blz. 84-88.

Vierde avond: Gebed, enz. Huisbezoekrapport. Behandeling van het huisbezoekonderwerp voor December 1935.

LESROOSTER DER HULPORGANISATIES VOOR NOVEMBER

- Z.H.V.** Eerste avond. — Theologische les No. 2 en getuigenisvergadering.
 Tweede avond. — Werk en Zaken.
 Derde avond. — Leven en Letterkunde-les no. 2.
 Vierde avond. — Maatschappelijk Welzijn-les no. 2.
- O.O.V.** Eerste avond. — *Het Leiderschap van Joseph Smith*, Hoofdstuk II.
 Tweede avond. — Activiteitsles no. 2.
 Derde avond. — *Het Leiderschap van Joseph Smith*, Hoofdstuk III.
 Vierde avond. — Activiteitsles no. 2. (Vervolg).

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Het Leiderschap van Joseph Smith

door John H. Evans.

Hollandsche vertaling door
Broeder Pieter Vlam.

Elders in dit nummer worden de uitgave en prijs aangekondigd van de nieuwste uitgave der Kerk in de Nederlandsche taal. Hoewel het dit seizoen als lescursus voor de O.O.V.-klassen zal dienen, dient men niet van de veronderstelling uit te gaan, dat het daarom slechts van tijdelijke waarde zal zijn. Integendeel, naarmate men het leest en bestudeert, zal het in waarde toenemen en ons het middel zijn, waardoor wij een beter begrip van het werk en de voorkennis van den laterdaagschen profeet krijgen.

Wie was Joseph Smith? Wat deed hij? Hoe weten wij, dat hij een waar profeet was? Was hij een profeet in denzelfden zin als Samuel, Elia, Jesaja of Jeremia profeten waren? Deze en een honderd andere soortgelijke vragen komen iederen dag bij een actief Laterdaagschen Heilige voor. Welk antwoord kunnen wij daarop geven? Waarheen kunnen wij ons wenden voor een logisch en redelijk antwoord op deze vragen? Wij moeten toegeven, dat onze lectuur in het Hollandsch zeer beperkt is. Doch hier is een korte uiteenzetting voor vele dezer vraagstukken. Bovendien is het boekje op interessante en vlotte wijze geschreven en behelst veel materiaal, een bespreking en ernstig nadenken zeer zeker waard.

Joseph Smith was een veelzijdig-ontwikkeld man. Zooals de profeten van ouds, was ook hij geïnteresseerd in de dagelijksche gebeurtenissen des levens, en de economische, geestelijke, materiele, politieke en gezondheidsvraagstukken, welke voortdurend bij ons opkomen en de maatschappij verontrusten. De eenvoudige en korte uiteenzettingen van zijn geïnspireerde inzichten verklaren de wijsheid en het begrip omtrent een reeks menschelijke kwalen, welke wijsheid slechts een man van God kon bezitten.

Het boekje bestaat uit zeventien hoofdstukken, welke eveneens weder in vier voorname afdeelingen zijn onderverdeeld, n.l. zijn Staatsmanschap, zijn Zienerschap, zijn Godsdienst-philosophie en zijn inzichten in der Menschen Onderlinge Verwantschap. Het lezen van deze hoofdstukken beteekent het leeren kennen van den Laterdaagschen profeet, zooals wij hem nimmer te voren gekend hebben. En den

profeet Joseph Smith kennen beteekent hem liefhebben. Uit deze bladzijden, welke den ijver van een jeugdigen profeet weergeven, die strijdt voor het herscheppen en verbeteren van een verloren en dwalende godsdienstige wereld, een verwrongen politieke wereld, een verwoeste economische wereld, waarin het materialisme den boventoon voerde, een wereld vol lichamelijke zonde, ziet men duidelijk het goddelijk plan, hetwelk God voor zijn kinderen heeft weggelegd, indien zij slechts de eenvoudige leerstellingen van den Timmerman van Nazareth willen gehoorzamen. Hier is het handboek, hetwelk ieder Kerklid ter bestudeering in zijn bezit dient te hebben, opdat hij in staat zal zijn, op verstandige wijze de practische leeringen, welke het „Mormonisme” ter genezing van de kwalen der huidige zieke wereld heeft aan te bieden, naar voren kan brengen.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieeerklas)

Voor 3en en 4en Zondag in October.

HOOFDSTUK XIV

Voortzetting van de bediening onzes Heeren in Galilea

Een melaatsche gereinigd

Vroeg in den morgen na dien gebeurtenisvollen Sabbat in Kapernaum, stond onze Heere op, „als het nog diep in den nacht was”, en ging buiten de stad, om alleen te zijn. Op een eenzame plek begaf Hij zich in 'tgebed, en toonde aldus het feit aan, dat Hij, hoewel Hij de Messias was, zich Zijn afhankelijkheid van den Vader, Wiens werk Hij hier moest komen verrichten, volkomen bewust was. Simon Petrus en andere discipelen vonden de plaats Zijner afzondering, en zeiden Hem, dat de verlangende menigte Hem zocht. Spoedig schaarden de menschen zich om Hem heen en drongen er op aan, dat Hij bij hen zou blijven; maar „Hij zeide tot hen: Ik moet ook anderen steden het Evangelie van het Koninkrijk Gods verkondigen; want daartoe ben Ik uitgezonden”.¹⁾ En tot de discipelen zeide Hij: „Laat ons in de bijliggende vlekken gaan, opdat Ik ook daar predike, want daartoe ben Ik uitgegaan.”²⁾ Hij vertrok dus vandaar, vergezeld door de weinigen, die Hij reeds zeer dicht tot zich had getrokken, en bediende in vele steden van Galilea, predikte in de synagogen, genas de zieken en wierp de duivelen uit.

Onder de zieken, die de hulp zochten, welke Hij alleen kon geven, was een melaatsche³⁾ die voor Hem knielde, of met het gelaat ter aarde neeg, en nederig zijn geloof beled door te zeggen:

¹⁾ Lukas 4:42-44.

²⁾ Markus 1:38.

³⁾ Markus 1:40-45; Matth. 8:2-4; Lukas 5:12-15.

„Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen”. De smeekbede in de woorden van dit arme schepsel waren aandoenlijk, het door hem geuite vertrouwen inspireerend. De vraag, welke hij in gedachten had, was niet — Kan Jezus mij genezen? maar — Wil Hij mij genezen? Met medelijdend genade legde Jezus Zijn hand op den lijdende, ofschoon hij onrein was, beide volgens de voorschriften en lichamelijk, want melaatschheid is een afschuwelijke ziekte, en wij weten, dat deze man door deze ziekte verschrikkelijk was aangestast, daar ons wordt gezegd, dat hij „vol melaatschheid” was. Toen zeide de Heere: „Ik wil, word gereinigd”. De melaatsche was onmiddellijk genezen. Jezus gaf hem het bevel, zich aan den priester te vertoonen, en te offeren, zooals dat voor gevallen als het zijne, in de wet van Mozes was voorgeschreven.¹⁾

In dit bevel zien wij, dat Christus niet was gekomen, om de wet teniet te doen, doch, zooals Hij op zekere keer verzekerde, te vervullen²⁾; en op dat punt van Zijn werk was de vervulling onvolledig. Bovendien, wanneer de wettelijke voorschriften dermate zouden worden veronachtzaamd, om een uitgestooten melaatsche weer in den omgang der gemeenschap terug te brengen, waaruit men hem had verbannen, dan zou de priesterlijke oppositie, welke toch alreeds grooter werd en Jezus zeer sterk bedreigde, zeer zeker nog maar verergerd zijn en een verdere verhindering van het werk des Heeren tengevolge hebben gehad. Er mocht niet veel tijd verloren gaan tusschen het bevel van den Meester en het opvolgen daarvan door den man; Jezus „als Hij hem strengelijk verboden had, deed Hij hem terstond van Zich gaan.” Bovendien zeide Hij den man uitdrukkelijk, om niemand iets aangaande de wijze zijner genezing te vertellen. Er was wellicht voor het uitdrukkelijk bevel om te zwijgen een goede reden, afgezien van de zoo zeer bekende handelwijze van onzen Heere om ongewenschte belangstelling tegen te gaan; want, had de mededeeling omtrent het wonder des mans verschijsning voor den priester voorafgegaan, dan zou dit hem in moeilijkheden hebben gebracht met zijn Levietische erkenning als iemand, die rein was. De man kon echter het goede nieuws niet voor zich houden, maar „hij uitgegaan zijnde, begon vele dingen te verkondigen, en dat woord te verbreiden, alzoo dat Hij niet meer openbaar in de stad kon komen, maar was buiten in de woeste plaatsen; en zij kwamen tot Hem van alle kanten.”³⁾

Een geraakte genezen en vergeven.

Men dient wel in gedachten te houden, dat geen der evangelisten een nauwkeurig verslag aangaande al de handelingen van Jezus tracht te geven, noch volgen allen bij het beschrijven der voorvallen, waarmede zij de groote lessen van des Meesters

¹⁾ Lev. 14: 2-10; Aanteekening 1.

²⁾ Matth. 5: 17.

³⁾ Markus 1: 45.

leeringen in verband brachten, dezelfde volgorde. Er is veel onzekerheid aangaande de juiste opeenvolging der gebeurtenissen.

„Enkele dagen” na het genezen van den melaatsche, was Jezus weer in Kapernaum. De bijzonderheden Zijner werkzaamheden in dien tusschentijd worden niet gegeven; doch wij kunnen er zeker van zijn, dat Zijn arbeid voortging, want Zijn kenmerkende werk was, het land door te gaan en goed te doen.¹⁾ Zijn verblijfplaats in Kapernaum was welbekend, en het nieuws werd spoedig verspreid, dat Hij in huis was.²⁾ Een groote menigte kwam te zamen, zoodat er geen plaats was, om hen allen te ontvangen; zelfs de ingang was versperd, en laatkomers konden niet dicht bij den Meester komen. Tot allen, die binnen konden hooren, predikte Jezus het Evangelie. Een kleine groep van vier naderde het huis, die een draagbaar of stroozak droeg, waarop een man lag, die een verlamming had, een soort verlamming, welke het slachtoffer de macht tot vrij bewegen en gewoon spreken belette; de man was hulpeloos.

Zijn vrienden, teleurgesteld, dat zij door de groote menigte niet in staat waren, Jezus te bereiken, namen hun toevlucht tot een ongewoon middel, hetwelk op onmiskenbare wijze hun geloof kenmerkte in Jezus als Een, Die een ziekte kon bestraffen en tegengaan en hun vastberadenheid, om de gewenschte zegen van Zijn handen te ontvangen.

Op de een of andere wijze droegen zij den zieke naar het platte dak van het huis, wellicht langs een trap aan den buitenkant of door het gebruik van een ladder, of waarschijnlijk door een aangrenzend huis binnen te gaan, de trap naar het dak op te gaan en vandaar te komen op het huis, waarin Jezus predikte.

Zij braken een gedeelte van het dak weg, maakten een opening, of verwijdden het trapgat, waarvan de huizen van die plaats en te dien tijde gewoonlijk waren voorzien, en tot verbazing van de aanwezige menigte, lieten zij door het dak het verplaatsbare rustbed neer, waarop de verlamde zieke lag. Jezus was diep getroffen door het geloof en de werken³⁾ van hen, die aldus hadden gearbeid; om een hulpeloozen verlamde voor Hem te brengen; ongetwijfeld kende Hij ook het vertrouwend geloof in het hart van den lijder; en terwijl Hij medelijdend op den man nederzag, zeide Hij: „Zoon! uwe zonden zijn u vergeven.”

Onder het aldaar vergaderde volk waren schriftgeleerden, Farizeeën en wetgeleerden, niet alleen vertegenwoordigers van de plaatselijke synagoge doch ook enkelen, die uit afgelegen steden in Galilea waren gekomen, en enkelen uit Judea, en zelfs uit Jeruzalem. De officiële klasse had onzen Heere en Zijn werken reeds bij vroegere gelegenheden aangevallen, en hun tegenwoor-

1) Handelingen 10:38.

2) Markus 2:1-12; vergelijk Mattheus 9:2-8; Lukas 5:17-24.

3) Vergelijk Jakobus 2:14-18.

digheid in het huis te dien tijde beteekende verdere onvriendelijke kritiek en mogelijken tegenstand. Zij hoorden de tot den verlamde gerichtte woorden en waren daarover vertoornd. In hun hart beschuldigden zij Jezus van de verschrikkelijke overtreding van godslastering, welke hoofdzakelijk bestond in het aanspraak maken op de rechten van God voor menselijke of duivelsche macht, of in het onteeren van God, door het Hem toeschrijven van onvolmaakte eigenschappen.¹⁾ Deze ongeloovige geleerden, die onophoudelijk over de komst van den Messias schreven en spraken, verwierpen Hem toch, toen Hij daar aanwezig was, mompelden in zichzelf en zeiden: „Wie kan de zonden vergeven dan alleen God?” Jezus kende hun innerlijke overleggingen, en gaf hierop ten antwoord: „Wat overdenkt gij deze dingen in uwe harten? Wat is lichter, te zeggen tot den geraakte: De zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op, en neem uw beddeken op, en wandel?” En toen, om er den nadruk op te leggen en Zijn bezit van goddelijke macht ontwijfelbaar te stellen, voegde Hij er aan toe: „Doch opdat gij moogt weten, dat de Zoon des menschen macht heeft om de zonden op de aarde te vergeven (zeide Hij tot den geraakte): „Ik zeg u, sta op en neem uw beddeken op, en ga henen naar uw huis”. De man stond op, geheel hersteld; en nadat hij de matras, welke hij had meegebracht, had opgenomen, liep hij voor hen heen naar buiten. De verbazing van het volk was gemengd met eerbied, en velen verheerlijkten God, van wiens macht zij getuigen waren.

Aanteekeningen

1. Melaatschheid. — In den Bijbel wordt deze naam voor verschillende ziekten gebruikt; alle hebben echter enkele verschijnselen gemeen, tenminste in het eerste stadium der ziekte. De ware melaatschheid is heden in vele oostersche landen een ramp en een plaag. Zenos zegt in *Standard Bible Dict*: „Echte melaatschheid, zooals in de moderne tijden bekend, is een ziekte, welke wordt gekenmerkt door het verschijnen van knobbels op de wenkbrauwen, de wangen, de neus en de oorellen, eveneens op de handen en voeten, waar de ziekte in de gewrichten eet en het afvallen van vingers en teenen veroorzaakt. Indien er geen knobbels opkomen, dan verschijnen er witte of verbleekte plekken op de huid („Mascular” melaatschheid). Beide soorten worden veroorzaakt door een verkeerde werking der huidzenuwen. In 1871 werd door Hansen ontdekt, dat de oorzaak ervan een bepaalde bacil was. Een onvoldoende dieet schijnt echter een gunstige voorttelling der bacil in de hand te werken. Melaatschheid was een der weinige abnormale toestanden van het lichaam, welke door de Levietische wetten als onrein werd verklaard. Er werden dan ook uitgebreide voorzorgsmaatregelen genomen, om het bestaan er van te bewijzen en ter reiniging van hen, die er van genezen waren”.

Deems, *Light of the Nations*, blz. 185, schrijft in een opsomming der toestanden, voortvloeiend uit het gevorderd stadium der verschrikkelijke ziekte: „De verschijnselen en de gevolgen van deze ziekte zijn zeer afschuwelijk. Er verschijnt een wit gezwel of korst, waarbij de kleur van het daarop groeiende haar van de natuurlijke kleur in geel verandert; dan het verschijnen van een plek, welke dieper ligt dan de

¹⁾ Aanteekening 2.

huid, of wel het zichtbaar worden van rauwvleesch in het gezwel. Dan verspreidt ze zich en tast de kraakbeenige gedeelten van het lichaam aan. De nagels gaan loszitten en vallen er af, het tandvleesch wordt weggegeten, de tanden rotten en vallen uit; de adem is buitengewoon onwelriekend, de neus rot weg; vingers, handen, voeten verliest men, of wel worden de oogen weggegeten. De menschelijke schoonheid vergaat geheel en al, en de patient gevoelt, dat hij wordt verteerd als door den booze, die hem langzaam opeet tijdens een langen meedoo-genloozen maaltijd, welke eerst voorbij is, nadat hij geheel is vergaan. Hij wordt door zijn medemenschen buitengesloten. Als zij naderbij komen, moet hij „Onrein! onrein!” roepen, zoodat dat de geheele menschheid voor hun gebied gewaarschuwd wordt. Hij moet vrouw en kind verlaten. Hij moet bij andere melaatschen gaan wonen, in dezelfde ontmoedigende toestanden, waarin hij verkeert. Hij moet in oude en algelegen huizen of in grotten wonen. Hij is, zooals French zegt, een verschrikkelijke gelijkenis van den dood. Door de wetten van Mozes (Lev. 13:45; Ezech. 24:17) werd hij verplicht, alsof hij treurde over zijn eigen overlijden, om de doodsteekenen te dragen, n.l. de gescheurde kleederen; hij moest het hoofd kaal scheren en zijn lip bewimpelen, zooals het de gewoonte was met degenen, die met den dood in aanraking kwamen.

Toen de Kruisvaarders de melaatschheid uit het Oosten brachten, was het de gewoonte, den melaatsche in een doodskleed te hullen en voor hem de doodsmispen te lezen... Door alle eeuwen heen is deze onbeschrijflijk vreeselijke ziekte als ongeneeslijk beschouwd. De Joden geloofden, dat ze rechtstreeks door Jehova werd toegebracht als een straf voor een buitengewone verdorvenheid of een verschrikkelijke zondaad, en dat alleen God hem kon genezen. Toen Naäman genezen was, en zijn vleesch weer werd als dat van een kind, zeide hij: „Nu weet ik, dat er geen God is op de gansche aarde, dan in Israël.” (2 Kon. 5:14, 15).

Op het feit, dat melaatschheid niet slechts door gewonen omgang met anderen overslaat, wordt den nadruk gelegd door French, *Notes on the Miracles*, blz. 165-168, en de uitsluiting der melaatschen, zooals voorgeschreven door de Mozaische wet, wordt door hem beschouwd als een bedoelde les en een voorbeeld, om geestelijke onreinheid aan te duiden. Hij zegt: „Ik verwijs naar de verkeerde opvatting, dat melaatschheid van den eenen persoon op den andere oversloeg; en dat de melaatschen zoo zorgvuldig van hun medemenschen werden afgezonderd, opdat zij de ziekte niet op anderen zouden overbrengen, was evenals het gescheurde kleed, de bewimpelde lip, de roep „Onrein, onrein” (Lev. 13:45) een waarschuwing aan allen, dat zij uit den weg moesten blijven, want het onbewust aanraken van een melaatsche of het te dicht in zijn nabijheid komen, zou hen ook die ziekte bezorgen. Wel verre van zulk een gevaar zijn allen, die de zaak van nabij hebben beschouwd, het er over eens, dat de ziekte door het gewoon contact van den eenen persoon met den ander onbesmettelijk was. Een melaatsche zou het op zijn kinderen kunnen overbrengen of de moeder van de kinderen van een melaatsche kan de ziekte door hem krijgen; doch door gewonen omgang was ze niet besmettelijk. Alle aantekeningen in het Oude Testament, zoowel als andere Joodsche boeken bevestigen de bewering, dat wij hier te doen hebben met een veel hoogere dan een gewone gezondheidsmaatregel. Want, wanneer de wet van Mozes niet werd waargenomen, had zulk een noodzakelijke uitsluiting niet plaats; Naäman, de melaatsche had het bevel over de legers van Syrië (2 Kon. 5:1); Gehazi, met zijn melaatschheid, welke nimmer kon genezen, (2 Kon. 5:27) sprak vriendschappelijk met den koning van het afvallige Israël (2 Kon. 8:5).

Hoe zouden bovendien de Levietische priesters, indien de ziekte een kruipende infectie was geweest, er zelf aan ontkomen zijn, terwijl zij toch door hun ambt verplicht waren, den melaatsche aan een daadwerkelijke betasting en grondig onderzoek te onderwerpen?

Melaatschheid was niets minder dan een levend doodzijn, een ont-neming van alle genoegens, een vergiftiging van de levensbronnen; een zeer langzame ontbinding van het geheele lichaam, zoodat werkelijk het eene lichaamsdeel na het andere verteerde en afviel. Aäron beschrijft nauwkeurig den aanblik, welke de melaatsche voor zijn medemenschen biedt, toen hij voor Miriam pleitte en zeide: „Laat zij toch niet zijn als eene doode, van wiens vleesch, als hij uit zijns moeders lijf uitgaat, de helft wel verteerd is!” (Num. 12: 12).

Bovendien was de ziekte door het kunnen en de bekwaamheid van den mensch ongeneeslijk; niet, dat de melaatsche niet weder zijn gezondheid zou kunnen terugontvangen, want, hoe zeldzaam ook, zijn toch zulke gevallen in de Levietische wet in overweging genomen....

De melaatsche, die dus aldus met vrees de uiterlijke en zichtbare teekenen van de zonde in de ziel op het lichaam droeg, werd door allen als een zondaar beschouwd, als iemand, in wien de zonde haar hoogtepunt had bereikt, als een doode in overtredingen en zonden. Hij was voor zichzelf een vreeselijke gelijkenis van den dood. Hij droeg de teekenen des doods met zich (Lev. 13: 45), de gescheurde kleederen; treurende over zichzelf als een doode; het hoofd kaal, zooals werd verlangd van hen, die met den dood in aanraking kwamen (Num. 6: 9; Ezech. 24: 27); en de lip bewimpeld (Ezech. 24: 17)....

Doch de melaatsche was een doode, en als zoodanig buiten het kamp gesloten (Lev. 13: 46; Num. 5: 2-4) en de stad (2 Kon. 7: 3); deze wet werd zoo streng gehandhaafd, dat zelfs de zuster van Mozes er niet aan kon ontkomen (Num. 12: 14, 15); en de koningen zelf, zooals Uzzia (2 Kron. 26: 21; 2 Kon. 15: 5) moesten ze ondergaan; den menschen werd door deze uitsluiting geleerd, dat wat hier met de gestalte plaatsvond, in werkelijkheid zou plaatshebben met een ieder, die in de zondedood gevonden werd.” Voor de uitvoerige ceremonies met betrekking tot de reiniging van een genezen melaatsche wordt verwezen naar Leviticus hoofdstuk 14.

2. Godslastering. — Het wezen der diepe zonde van godslastering ligt niet, zooals velen veronderstellen, alleen in heiligschennis, doch zooals Dr. Kelso, *Stand. Bible Dict.* aantoot: „Ieder onjuist gebruik van den goddelijken naam (Lev. 24: 11), het vernederend spreken over de Majesteit van God (Matth. 26: 65) en zonden tegen een hooge hand — dat is opzettelijke overtreding van de grondbeginselen der godsregering (Num. 9: 13; 15: 30; Ex. 31: 14) — werden als godslastering beschouwd; de straf was dood door steeniging (Lev. 24: 16)”. *Smith's Bible Dict.* zegt: „Godslastering beteekent in technischen zin het kwaadspreken van God en in dien zin wordt het gevonden in Psalm 74: 18; Jes. 52: 5; Rom. 2: 24; enz.

Op dien grond werden onze Heere en Stefanus beiden door de Joden ter dood veroordeeld. Wanneer een persoon godslastering hoorde, legde hij zijn hand op het hoofd van den overtreder, ter symbolisering van zijn verantwoordelijkheid voor de schuld, en opstaande, scheurde hij zijn kleeid, hetwelk nimmermeer genaaid mocht worden. (Zie Matth. 26: 65).

(Wordt vervolgd.)

NIEUW BOEK VAN DE PERS

Het Hoofdkantoor der Kerk in Nederland meldt de uitgave van het boekje *Het Leiderschap van Joseph Smith*, door John Henry Evans. De Hollandsche vertaling is het werk van Broeder Pieter Vlam van Soerabaja, Ned. Oost-Indië. Het boekje bevat 126 bladzijden, en zal voor de 1935-1936 lescursus der O.O.V worden gebruikt. De prijs bedraagt f 0.60 ingenaaid en f 1.10 in linnen band.

NIEUWS DER KERK IN NEDERLAND

Aangekomen

Op 3 October j.l. kwamen te Rotterdam aan Ouderlingen Thomas Bigler Ingram en Sebastiaan van Dongen en Zuster Teda van Dongen-Kwant, om hier in dit fand zendingsarbeid te verrichten.

Oud. Ingram zal zijn werkzaamheden in Schiedam aanvangen. Na bij familieleden in verschillende deelen van Nederland bezoeken te hebben afgelegd, zullen Broeder en Zuster van Dongen in Rotterdam hun arbeid beginnen. Zij hebben hun kleinen jongen Ronald medegebracht.

Benoemingen en verplaatsingen

Op 6 October j.l. werd Oud. N. W. Kooyman aangesteld als gemeentepresident van Schiedam. Dienzelden dag ving Oud. L. R. Ossmen zijn werkzaamheden als gemeentepresident van Haarlem aan. Meer dan twee jaar is Haarlem bij de Amsterdamsche gemeente ingedeeld geweest en Schiedam stond onder toezicht van het Overmaassche gemeentepresidentschap. Aan de gemeentebesturen van Amsterdam en Overmaas wordt een hartelijk woord van dank gericht voor den onzelfzuchtigen arbeid, welken zij in het belang dezer gemeenten, die tijdelijk zonder gemeentebestuur waren, steeds hebben verricht.

Zendingen vanuit Apeldoorn overgeplaatst

Aan het einde van September werden de zendingen vanuit Apeldoorn geroepen en is de Apeldoornsche gemeente bij de Arnheemsche ingedeeld.

Oud. A. B. Vance is van Apeldoorn naar Dordrecht overgeplaatst; Oud. H. B. Watkins is van Dordrecht naar Almelo vertrokken en Oud. J. R. Willey is van Almelo naar Rotterdam geroepen, om aldaar werkzaam te zijn.

Overleden

KLEIN-NAGELVOORT. Op 3 October j.l. overleed te Den Haag Br. Harmen Klein-Nagelvoort, die op 26 Februari 1856 in Lochem (Gld.) werd geboren. Hij werd op 15 Februari 1910 door Oud. E. A. Henninger gedoopt. Broeder Klein-Nagelvoort was ouderling en totdat zijn steeds minder wordende gezondheid hem noopte, zich uit actieven Kerkdienst terug te trekken, was hij raadgever in het Haagsche gemeentepresidentschap.

Op Maandag 7 October j.l. werd in de Haagsche zaal „Liahona“, Loosduinschekade 11, om 12 uur een herdenkingsdienst gehouden. Onder leiding der Z.H.V. was de geheele zaal in wit gedrapeerd en waren overal keurige bloemen aangebracht. De dienst was zeer indrukwekkend en inspireerend; zeer veel familieleden, vrienden en Kerkleden waren tegenwoordig. De teraardebestelling vond plaats in het familiegraf op de begraafplaats „Nieuw Eyken en duynen.“

VONK. Margaretha Vonk, die op 18 December 1914 te Rotterdam werd geboren, overleed op 6 October j.l. Zij werd op 22 December 1923 door Oud. Kenneth Billings gedoopt. De teraardebestelling vond op Woensdag 9 October j.l. op de Algemeene Begraafplaats Crooswijk plaats, nadat in de kapel van het kerkhof een speciale dienst was gehouden.

Doopdiensten

Tijdens een doopdienst, op 16 September j.l. te Rotterdam gehouden, doopte Oud. P. D. L. Ward broeder Jacob Schelt van de Dordtsche gemeente en Bartholomeus Nicolaas van der Toolen van Delft.

Op 22 September j.l. doopte Oud. H. B. Watkins drie leden der Utrechtsche gemeente, n.l. Hendrik Copier, Floris Copier en Dirk Anjewierden.

KERKNIEUWS

Nieuwe Onderwijs-commissaris der Kerk

Professor Dr. Frank L. West, die eveneens tweede raadgever in het Algemeen Hoofdbestuur der J.M.O.O.V. van de Kerk is, is als opvolger van Dr. John A. Widtsoe aangesteld als Onderwijs-commissaris der Kerk. Dr. West zal de leiding hebben over de werkwijze der Brigham Young Universiteit te Provo, Utah, van het Landbouw-college van Utah te Logan en de Universiteit van Utah te Salt Lake City; de Universiteit van Idaho te Moscow, Idaho en de zuidelijke afdeling van de Universiteit van Idaho te Pocatello; van de Universiteit van Wyoming te Laramie, Wyoming en een negentig seminaries, verbonden aan de Mulo-scholen van Utah, Idaho, Wyoming, Colorado en Arizona; en de talrijke weeksche godsdienstonderwijsklassen, gehouden in samenwerking met de openbare scholen over de stakes van Zion. Onder het leiderschap van de voorgaande onderwijs-commissarissen der Kerk — Dr. Adam S. Bennion, Dr. Joseph F. Merrill en Dr. John A. Widtsoe wordt het onderwijssysteem der Kerk erkend als een uitstekende onderwijs-organisatie over de Vereenigde Staten.

Dr. John A. Widtsoe onderwijst het Mormonisme aan de Californië-Universiteit

Omtrent alle tot nu toe plaatsgehad hebbende gebeurtenissen, welke er toe hebben geleid om aan te toonen, dat de „Mormoonsche” Kerk een kracht ten goede in de wereld ontwikkelt, is men niet meer verbaasd geweest dan over de onlangs gedane aankondiging, dat Dr. Widtsoe is aangesteld als professor van de Laterdaagsche Theologie aan de Universiteit van Zuid-Californië, te Los Angeles. Hier zal hij de theologische begrippen en godsdienst-idealen van het „Mormonisme” den studenten van deze groote instelling bijbrengen, wier aantal ongeveer 10.000 bedraagt. Er zijn nog drie andere dergelijke leeraars aan deze school verbonden — een voor de Joden, een voor de episcopalen en een voor alle Protestantische Kerken te zamen. Het opnemen in deze groep is wel het bewijs, dat het Herstelde Evangelie van Christus in de velden van den levenden godsdienst een belangrijke plaats inneemt.

De Staat Illinois plaatst een wegwijzer, welke naar de Carthage Gevangenis verwijst

De staat Illinois heeft kortgeleden op den rijks-autoweg een richting-aanwijzer geplaatst, een blok van de oude Carthage-Gevangenis verwijderd. Het draagt het volgende opschrift:

DE „OUDE GEVANGENIS”

In de oude Carthage-Gevangenis, welke een blok zuidwaarts van hier staat, werden Joseph en Hyrum Smith, Profeet en Patriarch van de Mormoonsche Kerk, op 27 Juni 1844 door het gepeupel vermoord. Twee jaar later werden de Mormonen vanuit Illinois verdreven, waar zij zich in 1839 hadden gevestigd, en zijn naar het groote Zoutmeer vertrokken.

(Door de Staat Illinois in 1935 opgericht).

Dit is de eerste materieele erkenning, welke de Profeet Joseph van de stad en staat, waarin hij werd omgebracht, heeft ontvangen, doch het wijst op een keerpunt in de houding jegens het „Mormonisme” in die streek. Meer dan 100 bezoekers veranderen elke week van richting, om de oude gevangenis te bezoeken, nu eigendom der Kerk, waar zij „Mormoonsche” lectuur ontvangen van de aldaar gevestigde zendelingen en eveneens voorlichting daaromtrent.

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
door President Wilford Woodruff

(Vervolg)

HOOFDSTUK XIV.

Op 28 Maart ontving ik een brief uit Zion, waarin mij werd gevraagd, de Heiligen, die ik had gedoopt, aan te raden hun bezittingen te verkopen en naar Zion te vergaderen. Te dien tijde openbaarde de Here Zichzelf op verschillende wijzen op dit eiland door dromen, visioenen, tekenen en wonderen. Een bijzondere gebeurtenis zal ik hier verhalen.

Mr. Ebenezer Carver had reeds lange tijd onze leerstellingen onderzocht en daar hij een groot verlangen had, om de waarheid aangaande onze godsdienst te weten, liep hij naar het strand met de wens, dat hij de een of andere manifestatie zou zien, welke het bewijs der waarheid zou zijn.

De schriftuurplaats kwam hem in de gedachte, dat er geen ander teken gegeven zou worden „dan het teken van den profeet Jona” en terwijl hij daarover nadacht, kwam er een grote vis aan de oppervlakte van het water en was toen plotseling weer uit het gezicht verdwenen. Hij wilde ze graag nog eens zien, en spoedig verscheen ze weer aan de oppervlakte, nu te zamen met een andere vis van dezelfde grootte, en een ervan zwom aan de oppervlakte van het water recht op Mr. Carver af, die aan het strand stond. Ze kwam zo ver als het water dat toeliet; toen bleef ze stil liggen, staarde hem onafgebroken aan, alsof ze hem een boodschap had te zeggen. Ze zwom daarna weer naar de andere vis in zee terug en was uit het gezicht verdwenen.

Mr. Carver ging weer naar huis toe, terwijl hij over dat voorval nadacht en over de wonderlijke goedheid des Heren. Het is wel zeer eigenaardig dat dit voorviel in de tijd van het jaar, waarin vissen van die grootte nimmer aan het strand of op zee te vinden zijn en ze zullen nog veel minder ooit, zoals in het bovenstaande geval, naar de kust toekomen. Mr. Carver was overtuigd, dat dit door den Here als een teken aan hem gegeven werd.

Twee dagen na dit voorval ging ik Mr. Carver thuis opzoeken en vond zijn vrouw met koorts te bed liggen en zij vroeg mij, haar te zalven. Ik legde mijn handen op haar hoofd, de macht van God rustte op mij en ik gebood haar in de naam van Jezus Christus om op te staan en te lopen. Ze stond op en van dit oogenblik af was zij genezen; zij liep naar het strand en ik doopte haar op dezelfde plaats, waar haar man de vis had gezien. Ik bevestigde haar daar en zij werd met de Heilige Geest vervuld en ging verheugd naar huis.

Ik riep nu het volk te zamen en zeide hun, hun bezittingen te

verkopen en zich klaar te maken, om met mij naar het land Zion te gaan. Ik had vele dagen hard voor het maatschappelijk en geestelijk welzijn van het volk op die eilanden gewerkt en de Here had mijn arbeid gezegend en mij vele zielen geschonken als verzegeling mijner werkzaamheden, waarvoor ik Hem zeer dankbaar was; en nu voelde ik mij gedrongen om hard aan het werk te gaan en degenen, die het Evangelie hadden aangenomen, bijeen te brengen en naar Zion te leiden.

De grootste moeilijkheden, waarmede de Heiligen in die dagen te kampen hadden, waren de valse broeders. Warren Parrish, die een vooraanstaand ouderling in de Kerk geweest was en met mij als zendeling had gearbeid, was afgevallen en van de Kerk afgesneden. Toen hij vernam, dat ik op het eiland gemeenten aan het organiseren was, begonnen hij en andere afgevallenen mijn werk te dwarsbomen, door leugens aan het volk te schrijven en zo een geest van opstand op de eilanden te verwekken.

Zij slaagden er in, sterke invloed op de goddelozen uit te oefenen maar ik wist, dat zij het werk van God niet zouden kunnen tegengaan.

Op 6 April hield ik een vergadering ten huize van Br. Ebenezer Carver en ofschoon het hart der goddelozen bitter tegen mij gestemd was, was toch de Geest van God met mij en aan het einde der vergadering doopte ik drie personen. Een dezer was Mevrouw Abigail Carver, de moeder van Ebenezer Carver, die 70 jaar oud was en een slechte gezondheid genoot. Ze was gedurende de laatste zes jaar niet verder geweest dan het huis van haar bureu, doch zij liep heel flink geheel naar het strand, ik doopte haar en zij ging verheugd huiswaarts.

Op 11 April had ik het gelukkig voorrecht om Ouderlingen Milton Holmes, James Townsend en Abner Rogers te ontmoeten, die op de eilanden een conferentie kwamen bijwonen. We hielden onze conferentie op 13 April op het Noord-Fox eiland en verschillende gemeenten der eilanden waren vertegenwoordigd. We predikten ook daar en gaven ons getuigenis, verordeneerden verscheidene personen en aan het einde der vergadering doopten we één persoon.

Op 17 April verliet Zr. Woodruff het eiland en ging naar haar vader in Scarboro, Maine, terug en enkele dagen daarna riep ik de Heiligen van het Noorder-eiland te zamen en sprak met hen en gaf hun goede raad. Ik zeide hun ook, dat de Geest van God tot mij getuigd had, dat het onze plicht was, de eilanden een tijdje te verlaten en op een westerse zending te gaan. Ze waren voldoende gewaarschuwd, en de Heiligen waren van de waarheid overtuigd, terwijl de goddelozen zich tegen ons keerden en enkelen waren zelfs van plan, ons het leven te benemen, indien zij daartoe de macht hadden gehad.

(Wordt vervolgd).

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR NOVEMBER 1935

AVONDMAALSVERS

Ziet, hoe de Grootte Redder sterft,
 Bevredigt een gebroken wet,
 Verzoening voor den mensch verwerft,
 In zijn bereik vol-glorie zet.

2½ MINUUT TOESPRAAKJES

- 3 November. Het Willie Handwagen-gezelschap — Bij de Sweetwater-rivier.
 Het Willie Handwagen-gezelschap — Van Sweetwater naar Salt Lake.
 Kerkgeschiedenis.
- 10 November. De donkere dagen van David.
 Salomo. Oude Testament.
- 17 November. Paulus terug in Jeruzalem.
 Paulus medegenomen naar Ceasarea.
 Nieuwe Testament.
- 24 November. Volharding.
 Vaderlandsliefde. Evangelieboodschap.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Mozes, hoofdstuk 1, vers 39).

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijne heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen”.

ZANGOEFENING

De komende maand zal lied no. 84 in ons zangboek „Morgen-gebed” worden ingestudeerd. Het is een der meest bekende liederen, doch wordt niet zoo dikwijls gezongen.

Onze zangoefening maakt in de geheele Zending goede vorderingen. De beste verbetering, welke is op te merken, is, dat de oude, bijna in het vergeetboek geraakte liederen, weer opnieuw worden gezongen. Laat ons dat blijven volhouden.

Sterling K. Hixson, Opziener.

INHOUD

Foto Tempel Hawai	321	Jezus de Christus	330
Uittreksel uit een toespraak	322	Nieuw boek van de Pers	335
Utrechtsche Conferentie.	325	Nieuws der Kerk in Nederland	336
Priesterschapslessen	328	Kerknieuws	337
Lesrooster Hulporganisaties	328	Voor jonge ogen	338
Van de Redactie:		Zondagsschoolwerk	340
Het Leiderschap v. Jos. Smith	329		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B. Rotterdam (N.)—Verkrijgbaar in alle gemeenten der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—, Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615.